

XV. kötet.

1898. szeptember 15.

VII. füzet.

ERDÉLYI MÚZEUM

AZ

ERDÉLYI MÚZEUM-EGYLET BÖLCSELET-, NYELV- ÉS TÖRTÉNET-
TUDOMÁNYI SZAKOSZTÁLYÁNAK KIADVÁNYA

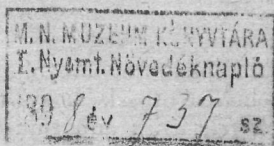
SZERKESZTI

A SZAKOSZTÁLY VÁLASZTMÁNYÁVAL EGYETÉRTVE

Dr. SZÁDECZKY LAJOS

TITKÁR

*Megjelenik 3—4 íven minden hó 15-én (jul. és aug. kivételével).
Előfizetési ára s a szakosztály évi tagdíja 3 forint.*



KOLOZSVÁR

AJTAI K. ALBERT SAJTÓJA

1898.

ERDÉLYI MÚZEUM

XV. kötet.

1898.

VII. füzet.

ERZSÉBET KIRÁLYNÉ.

Magyarország felett sötét gyász terítette ki hollószárnyait.

Mint villámcsapás cikázott a hazán keresztül a megrendítő gyász hír, hogy nemzeti lelkesedésünkkel körülrajongott királynőnk, Magyarország védő angyala, kit már életében a „*patrona Hungariae*“ szentséges jelzővel tisztelt meg a nemzeti kegyelet, szept. 10-én d. u. 2 órakor Genfben életét a halhatatlansággal cserélte fel, miután egy emberi szörnyeteg orgyilkos keze tört döfött abba a nemes szívbe, mely egész életében a szép, jó és igaz eszményeiért hevült, mely nemzetek és népek jóléteért, boldogságáért dobogott, mígnem a sors kegyetlen csapásai alatt annyira megtörött, hogy vérzeni még az orgyilkos tördöfésétől sem volt képes többé.

Mélyen megindulva s megdöbbenve állunk a kérlelhetetlen sorsnak eme, emberi véges elmével megérthetetlen kegyellensége előtt.

Siratjuk országunknak nehéz időkben védő angyalát, a kit a történelem mint egyik legdicsebb királynénkat fog örökké emlegetni.

Siratjuk a tudomány, művelődés fenkölt lelkű nemes pártfogóját; nemzeti geniuszunk, eszményeink lelkes szószólóját.

Valóban igazak a fájdalom első kitörésének felsohajtó szavai, hogy nemzeti királyaink rég elmúlt századokban révedező emléke újult meg az ő sze-

mélyében s azóta a legendaszerű messze múlt óta nem ült magyarabb királyasszony trónunkon, mint Ő volt; nem értette meg senki jobban és inkább nemzetünknek nemesebb hivatottságát, jelentőségét és igaz érzületét, mint a hogy Ő megértette és átérezte.

De nem csak megértette és átérezte, hanem fölkent kezének varázserejével foszladozó szálakból fonta újra szorossá azt a köteléket, mely a trónt és nemzetet összefűzi.

A nagy veszteség érzetében a törrel átszűrt fejedelmi szív előtt mély fájdalomban megtörve állunk s lelkünkbenf ölmerülnek a múltak boldog és bús emlékei, annak a királynénak képe, kinek fejedelmi erényei és nemes szíve annyit tettek a trón és nemzet elválaszthatatlan összeforrasztására és a kinek lelkében visszhangot keltett minden nemes és nagy törekvés, mely az egész nemzetből a trón felé szállott és áldó, ápoló kezét terjesztette ki azokra; és látjuk őt nehéz idők folyamán a leg-súlyosabb emberi szenvedések alatt, roskadozó egészséggel, megadással túrni és szenvedni mind-azt, a mit a Mindenható keze rá mért; és tengereben az emésztő fájdalomnak, maradt őrangyala felséges férjének és népének.

Áldott és szent legyen emléke, mint igaz és el nem múló a hódoló ragaszkodás és szeretet, melylyel a nemzet környezte.

Elhelyezzük azt híven a főtartó nemzeti érzések kincslárába és emléktábjára ráírjuk egy nemzet háláját.

Erzsébet királyné áldott emléke örökké élni fog hű magyarjai hálás szívében!